

skudskapital, foreslås adgangen til at medregne sådan kapital begrænset i forhold til egenkapitalen. Det er fundet hensigtsmæssigt at anvende egenkapitalen som kriterium fremfor f.eks. aktie- eller garantikapitalen, da man herved undgår de tilfældigheder, der ville følge af forskelligheder i forholdet imellem aktie- eller garantikapital og reserver i de enkelte pengeinstitutter.

Det foreslås endvidere, at kun indskudskapital med en vis stabilitet ligestilles med egenkapitalen. Det er således under alle omstændigheder en forudsætning, at indskudskapitalen har en opsigelsesfrist på mindst 5 år. Er indskudskapitalen opsagt til udbetaling, kan den ligestilles med egenkapitalen, indtil tilbagebetalingsfristen er kommet ned på 1 år.

Til stk. 4 og 5.

Indledningsvis bemærkes, at stk. 4 omhandler indskudskapital i andre banker eller sparekasser, medens stk. 5 omhandler beholdningen af egne beviser for ansvarlig indskudskapital.

Den i stk. 4, 1. pkt., indeholdte regel indebærer, at der ved opgørelsen af en banks eller sparekasses egenkapital i den her omhandlede henseende skal foretages fuldt fradrag for den nominelle værdi af ansvarlig indskudskapital, som banken eller sparekassen har i andre banker eller i sparekasser. Herved forhindres, at pengeinstitutter gensidigt tegner indskudskapital for at omgå kravene til egenkapitaldækning.

Der foreslås ikke, jfr. forslaget § 24 modsætningsvis, begrænsning i en banks eller sparekasses adgang til at erhverve indskudskapital i et andet pengeinstitut, og der er således adgang for en bank eller sparekasse til at tegne eller erhverve hele den ansvarlige indskudskapital i et andet pengeinstitut. Det forhold, at der skal foretages fuldt fradrag i det tegnende pengeinstituts egenkapitalopgørelse, vil formentlig være et tilstrækkeligt værn imod misbrug. Handelsministeren kan dog dispensere fra dette påbud. Der kan være situationer, hvor dette kan være praktisk, f.eks. som led i en rekonstruktion af en bank eller sparekasse.

Som anført i stk. 4, 3. pkt., skal der ligeledes ske fradrag for indlånsbeviser, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier. Det har været overvejet, hvorvidt fradraget kun skulle gælde for et beløb svarende til det pågældende lån eller den pågældende garanti, såfremt størrelsen heraf er mindre end det som sikkerhed stillede indlånsbevis. En begrænsning af denne karakter ville imidlertid give praktiske vanskeligheder i tilfælde, hvor der foruden indlånsbeviset stilles anden sikkerhed.

For så vidt angår egne indlånsbeviser foreslås det

i stk. 5, at modregning sker på basis af de i stk. 3 anførte regler, således at beviserne kun modregnes i det omfang, den til beviserne svarende indskudskapital kan medregnes som egenkapital.

Det er formålet med modregningsreglen at undgå, at den udvidelse af kapitalgrundlaget, der vil kunne ske ved erhvervelse af ansvarlig indskudskapital, udhules ved, at den ansvarlige indskudskapital finansieres ved lån mod sikkerhed i denne kapital. Dette formål vil næppe kunne tilgodeses på tilstrækkelig effektiv måde, medmindre der gennemføres en generel modregningsregel af den anførte art.

En banks eller sparekasses beholdning af indlånsbeviser forudsættes optaget i regnskabet efter forslaget regler. Der kan derfor blive tale om bogføring til en lavere kurs end den nominelle. De anførte fradrag- og modregningsregler er imidlertid fastsat i nominelle værdier, da fradrag på basis af beløb bogført til underkurs i nogen grad kunne gennemhulle princippet om, at pengeinstitutter ikke må opnå fordele i henseende til kapitaldækningskravene ved indbyrdes tegning af ansvarlig indskudskapital. Ud fra tilsvarende hensyn er fradragene ved belåning ligeledes fastsat i nominelle værdier.

Til stk. 6.

I lighed med forbudet i AL 1973 § 13, stk. 1, mod udstedelse af aktier til underkurs er det foreslået, at ansvarlig indskudskapital ikke må tegnes til kurs under pari.

Til § 23.

Til stk. 1.

Svarende til BL § 12, stk. 1, fastsætter bestemmelsen - såvel for banker som for sparekasser - maksimum for enkeltengagementers størrelse til 35 pct., i visse tilfælde 50 pct., af egenkapitalen. Som det fremgår af forslaget § 21, kan ansvarlig indskudskapital i denne relation ikke medregnes til egenkapitalen.

Efter BL § 12, stk. 1, er det egenkapitalen ved regnskabsårets begyndelse, der er grundlaget for beregningen af den maksimale størrelse af den enkelte kundes engagement. Man har dog fundet det rimeligt i forslaget at tillade tillæg af egenkapital hidrørende fra i årets løb tegnet aktie- eller garantikapital. Der vil derimod ikke kunne tages hensyn til indtjent overskud og lign. i regnskabsårets løb.

Efter bestemmelsen i BL § 12, stk. 1, sidste pkt., gælder grænsen for enkeltengagementers størrelse også for en banks samlede tilgodehavende hos og forpligtelser for virksomheder, der gennem aktiebesiddelse eller på anden tilsvarende måde er knyttet til en fælles koncern. Denne bestemmelse foreslås